O TOM, JAK SBOR HEJTMANŮ NAHRADIL SNĚMOVNU

- CZ24 News | 15. února 2021

ČESKO: Ivo Šebestík reflektuje politické dění kolem neodhlasování a následného zavedení nouzového stavu v Česku. O čem svědčí „řešení“ podle „chytré horákyně“?

Ve čtvrtek minulého týdne opozice v Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR zamítla vládě prodloužení nouzového stavu na území státu. Následovaly dva dny zmatků a jednání s hejtmany krajů včetně pražského primátora, aniž by jednání přinášela výsledek. Konečně na třetí „jednací den“, v odpoledních hodinách v neděli dal tento sbor hejtmanů vládě právo čtrnáctidenní nouzový stav vyhlásit.

Nádherná ukázka typicky českého řešení. Chytrá horákyně jako vymalovaná. Významná část hejtmanů a pražský primátor zastupují právě ty politické strany, které ve čtvrtek kategoricky odmítly prodloužení nouzového stavu v ČR. A pak, v neděli odpoledne, také tito opoziční hejtmani požádají vládu o to, aby udělala – jen s drobnými výjimkami – přesně to, v čem jim jejich vlastní strany tak kategoricky a v přímém přenosu ČT (tedy s patřičným teatrálním leskem před občany) zabránily.

Kdyby se tak stalo v kvalitativně jiném politickém prostředí, mohlo by se říci: „Vskutku mistrný výkon ve vyjednávání!“ Ale kdepak, to bychom vyjednávače velice přechválili. Ve skutečnosti neprovedla vláda nic jiného, než že vytvořila precedens, který docela jasně říká, že vláda může šikovným eskamotérstvím s pojmem „nových situací“ vlastně obejít rozhodnutí Sněmovny. Stačí, když ji o to požádá nějaký vhodný sbor. Příště třeba sbor rektorů vysokých škol, lékařská komora či spolek filatelistů? Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR je prostě snadno a kýmkoliv zastupitelná.

Vláda si totiž pro své rozhodnutí onu „novou situaci“ – se souhlasem hejtmanů, kteří takto zastoupili Sněmovnu – vyložila tak, že onou novou situací, jaká ve čtvrtek nebyla známa, nemusí být nutně nějaký náhlý vývoj pandemie na území ČR, ale žádost zástupců jednoho orgánu samosprávy, tedy sboru hejtmanů. Nejenom podle předsedy Senátu Vystrčila, ale i v celé logice věci, je tento postup pokud ne protiprávní, pak přinejmenším velice nestandardní a nebezpečný jako precedens.

Co se vlastně od onoho čtvrtečního jednání ve Sněmovně změnilo? Ve vývoji pandemie vůbec nic. Táž skutečnost, která byla ve čtvrtek, zůstala v platnosti i v neděli. Otázek, které se v této souvislosti rojí, je mnoho. Jaký mandát od svých politických stran měli hejtmani krajů ve chvíli, kdy přesvědčili vládu, aby vetovala čtvrteční rozhodnutí Sněmovny? A proč se k tomuto výsledku oficiálně, nějakým stanoviskem, nevyjádřili předsedové opozičních politických stran, kteří ve čtvrtek tak nekompromisně (byli přece v televizi) trvali na ukončení nouzového stavu v zemi? Tichý souhlas nebo trapné mlčení? Co je to za teátr?!

A co se má vlastně v důsledku přesunu rozhodovacích kompetencí od Sněmovny ke sboru hejtmanů v „oboru“ boje proti pandemii změnit? Vcelku vůbec nic podstatného. Některá z hlediska smyslu a efektu nedostatečně prozkoumaná vládní opatření doznají postupných kosmetických úprav a vláda možná udělá to, co měla připravit už před rokem. Tedy že vypracuje nějaký zákon pro chování státu v době pandemií. K tomu bude ovšem potřebovat čas a není vůbec jistota (máme s tím přece zkušenost), že výsledek bude mít nějakou převratnou kvalitu.

Kde vlastně byl a je stále zakopán onen pes v rozkladu?

Kde vlastně byl a je pořád zakopán onen pověstný pes? Vláda obviňuje opozici, že s ní během pandemie nespolupracovala a naopak jí ve spolupráci s atibabišovskými médii, hlavě těmi veřejné (příšerné!) služby neustále házela klacky pod nohy. No a opozice, zejména ta momentálně účelově „slepencová“, viní vládu z neschopnosti koronavirovou pandemii řešit. A tvrdí, že jí nabízela rady, pomoc i celé koncepce.

Zcela nechtěně se právě skrze tyto hádky a spory odhaluje jedna ze základních příčin neúspěšného postupu proti šíření koronaviru v zemi. Kámen úrazu, celé situace kolem koronavirové pandemie a opatření proti ní vězí v tom, že boj s virem se odehrává uprostřed doslova zuřivého a dlouhotrvajícího zápasu o získání moci v zemi. Před tímto bojem ustupuje téměř vše do pozadí. Bohužel i zdraví a bezpečí obyvatelstva! Pandemie se stala integrální součástí předčasně spuštěné předvolební kampaně, která je vůči bezpečí, zdraví a životům obyvatelstva naprosto lhostejná. Zde vězí odpověď na to, proč během uplynulého roku nebyly vláda a opozice schopné a hlavně ani ochotné sladit si noty a postupovat v opatřeních proti šíření covidu-19 jednotně.

Kdyby se tak stalo a opozice vládě poskytla svoji podporu, odborníky, kontakty a podobně k úspěšnému postupu proti pandemii, pak by vláda ANO + ČSSD, hlavně ovšem Andrej Babiš, upevnili svoji pozici v zemi a vítězství ANO v příštích parlamentních volbách by bylo víc než jisté. Tohle bylo a je pro opozici pochopitelně naprosto nepřípustné. Pravá noční můra!

A přesně tato logika zůstává ve hře i po čtvrtečním přehlasování vládních stran ve věci ukončení nouzového stavu a po nedělním prapodivném obejití Sněmovny prostřednictvím „nové situace“, jejíž novost spočívá jedině v tom, že se ustavil nový orgán, sbor hejtmanů, který požádal vládu, aby zavedla to, co ve čtvrtek sama chtěla, a co jí zástupci opozičních stran před třemi dny ve Sněmovně zamítli.

Situace kolem vývoje pandemie je v zásadě nečitelná. Nikdo nemůže odpovědně říci, zda nouzový stav pomáhal pandemii řešit, nebo pouze představoval komfort pro pokračování vládou přijatých opatření, jež se ovšem míjejí účinkem, a jejichž logika je v některých případech sporná. Vzhledem k dokonalému chaosu kolem informací a statistik týkajících se šíření a chování viru, je následující vývoj ve hvězdách.

Co ve hvězdách ovšem – bohužel! – není, je snadno předvídatelná strategie vůdců politických stran. Jejich cílem je především vítězství nebo alespoň výrazný úspěch ve volbách. Opozice chce odstranit zejména fenomén Andreje Babiše, no a ten si patrně stále ještě přeje zůstat tam, kde je, případně se časem posunout na Hrad. Toto je vlastně u opozice i u vládních stran alfa i omega celé rok trvající situace, jež momentálně, po ukončení nouzového stavu, pokračuje a nabývá na obzvláště nebezpečné razanci.

Opozice by spolupracovala, ale jen, pokud by byl případný úspěch připsán jí

Kdyby se vláda nyní nebo v následujících dnech dohodla s opozicí na nějakém řešení, které by nakonec přineslo příznivý bod obratu ve zvládání pandemie, nebo které by za něco takového mohlo být s pomocí médií vydáváno, pak by opozice nutně potřebovala, aby byl úspěch (skutečný nebo fiktivní) prohlášen za její zásluhu. Muselo by to vypadat tak, že to byla opozice, kdo našel cestu, jak v boji s koronavirem uplatnit ta správná opatření. Pokud by opozice vládě pouze podala pomocnou ruku (nepředstavitelné!), pak by si úspěch na konto připsala vláda, a opozice by ztratila hlavní a rozhodně dominantní motiv pro spolupráci.

Kdyby parlamentní opozice sledovala jako svůj hlavní cíl ochranu obyvatelstva před nebezpečným virem, už dávno měla možnost vládu podpořit a k podpoře instruovat i svá senzacechtivá média hlavního proudu. Neudělala to, neboť pandemie se ocitla v samotném epicentru předvolebního boje, který je jednou z hlavních (jistě ne jedinou) příčin neúspěchu protipandemických opatření. Namísto spolupráce směřující k ochraně zdraví a životů obyvatel vedla jen ke sporům a ke konfliktům mezi těmi, kteří měli efektivní strategii nezištně ustavit a uplatnit. Nedošlo k vytvoření národní jednoty, ale naopak ke zneužití pandemie s cílem změnit rozložení politických sil v zemi.

Na frontě s koronavirem nic nového!

A tohle všechno zůstává ve hře i po nedělním eskamotérském kousku vládní koalice s krajskými hejtmany, nejspíš za tichého souhlasu vůdců opozičních slepenců. Žádná nová a mnohem účinnější strategie, jež by nabízela světélko na konci tunelu. Nebudou ani nově koncipovány dosavadní extrémně neúplné statistiky (trestuhodné selhání!) o vývoji pandemie, nemocných a „s covidem“ zemřelých. „Na frontě s koronavirem prostě nic nového!“ Stále táž metoda pokus-omyl, pouze přibude řada postupných drobných úprav při otevírání malých obchodů a některých služeb. (Nepředpokládejme, že bude jejich efekt vysvětlen!) Žádná nová, propracovanější a efektivní strategie! Žádný nový postup při prevenci ohrožených skupin obyvatelstva, kterou se mělo před rokem začít! Žádný pokrok ve vakcinaci! Žádné statistické upřesnění, pokud jde o osoby pozitivně testované, ale nikoliv nemocné. A tak dále a tak dále!

Hlavně se však nedá očekávat politický smír uprostřed zuřící předvolební kampaně, a tedy skutečnou kooperaci při zvládání pandemie! Je otázka, zda by vláda zvládla boj s pandemií lépe, kdyby jí opozice neházela klacky pod nohy a média nevedla štvavé kampaně proti Babišovi a ANO, které

vládě rozhodně nepřidaly na komfortu. Toto je otázka. Možná by Babišova vláda selhala úplně stejně i s oním komfortem klidu. Jenomže opozice těží a těžit bude právě z toho, že nenese odpovědnost a nikdo v ČR nemůže mít ani tušení, jak by situaci s pandemií zvládala ona. Neexistuje jediný důkaz o tom, že by ji zvládla lépe než vládní koalice. Ani s komfortem klidu, ani bez něj.

Jenomže takto se politické preference přelévají docela běžně. Od vládních stran, které téměř nikdy ve svém působení neuspějí, ale nesou odpovědnost, ke stranám opozičním, které z vládního neúspěchu těží. Tohle je klasická hra. Voliči potřebují přesvědčit se na vlastní oči o tom, že volili chybně. Zpravidla pak po čase na svůj omyl zapomenou a volí chybně znovu, neboť „jejich strany“ byly v opozici a nenesou aktuálně žádnou odpovědnost. V čase pandemie měla tahle hra ale alespoň na krátko přestat. A to se nestalo.

Zdroj: http://casopisargument.cz/